

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 61/08-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. S. K., trvale bytom B., prechodne bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. J. B., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na nezávislé a nestranné súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 202/05 a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 202/05-578 zo 14. septembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. S. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2007 doručená sťažnosť Ing. S. K., trvale bytom B., prechodne bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. B., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na nezávislé a nestranné súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 202/05 a rozhodnutím krajského súdu č. k. 3 Co 202/05-578 zo 14. septembra 2006.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľky vyplýva, že rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 202/05-578 zo 14. septembra 2006 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 25 C 113/99-469 zo 7. februára 2005 o rozvode manželstva sťažovateľky ako odporkyne a navrhovateľa a úprave práv a povinností k maloletým deťom. Podľa názoru sťažovateľky odvolací súd, ako aj prvostupňový súd „... nepostupovali v súlade s ústavou v samotnom konaní, odôvodnenia rozsudkov nespĺňajú náležitosti podľa § 157 ods. 2 OSP a konanie malo také vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nakoľko rozhodnutie súdu spočívalo na nesprávnom posúdení veci“.

Sťažovateľka uvádza, že advokát navrhovateľa mal v čase pojednávania pred krajským súdom konaného 14. septembra 2006 pozastavený výkon advokácie (podľa časopisu Bulletin advokácie č. 7-8/2006), pričom „nielenže súd neinformoval o tom, že mu bol výkon advokácie pozastavený, ale na pojednávaní sa zúčastnil ako advokát žalobcu, kde osobne konal a vypovedal a súd na tomto pojednávaní následne aj vyniesol rozsudok...“.

Ďalšou vadou v konaní podľa názoru sťažovateľky bola aj skutočnosť, že postupom súdu sa jej ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, a to tak, že 13. septembra 2006 doručila osobne do podateľne krajského súdu ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní 14. septembra 2006 zo zdravotných dôvodov a žiadosť o jeho odročenie. Sťažovateľka zároveň požiadala kolegu z práce, aby osobne na pojednávaní 14. septembra 2006 krajského súdu tlmočil ospravedlnenie jej neúčasti a požiadal o jeho odročenie, pretože chcela osobne predniesť svoje stanovisko k predmetu konania. Krajský súd uvedené neakceptoval a na tomto pojednávaní vyniesol rozsudok. Podľa názoru sťažovateľky rovnakým spôsobom postupoval aj okresný súd na pojednávaní 7. februára 2006, keď neakceptoval jej žiadosť o odročenie pojednávania.

Porušenie práva na nezávislé a nestranné súdne konanie vidí sťažovateľka aj v tom, že okresný súd aj krajský súd akceptovali len vyjadrenia a stanoviská navrhovateľa, ktoré súčasne považovali aj za pravdivé. Stanoviská a vyjadrenia sťažovateľky, ktorými podľa jej názoru vyvrátila tvrdenia navrhovateľa hodnoverným spôsobom, však oba súdy neakceptovali.

Nesprávne právne posúdenie predmetnej veci sťažovateľka vytyka okresnému súdu a krajskému súdu aj na základe skutočnosti, že činnosť kolízneho opatrovníka bola podľa jej názoru formálna a nedostatočná pre správne rozhodnutie vo veci. K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo podľa názoru sťažovateľky aj tým, že rozsudky okresného súdu a krajského súdu sú nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnené, pričom sa nevysporiadali s jej špecifickými námietkami ako účastníka konania.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka preto navrhuje, aby vo veci jej sťažnosti ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo na nezávislé a nestranné konanie na súde upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 202/05 (rozhodnutím č. k. 3 Co 202/05-578 zo dňa 14. 09. 2006) porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 202/05-578 zo dňa 14. 09. 2006 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie 1 499 000,- Sk (slovom jedenmiliónštyristodeväťdesiatdeväťtisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný sťažovateľke vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľke priznáva trovy konania a právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. B. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv v... čl. 46 ústavy možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody,

ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 202/05-578 zo 14. septembra 2006 a postupom odvolacieho súdu v tomto konaní došlo k porušeniu jej základného práva na nezávislé a nestranné súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože postupom krajského súdu v odvolacom konaní jej bola odňatá možnosť pred týmto súdom konať a uvedený rozsudok je založený na nesprávnom právnom posúdení danej veci a je nedostatočne odôvodnený.

Ústavný súd výzvou zo 14. marca 2007 požiadal predsedníčku krajského súdu, aby sa vyjadrila k sťažnosti sťažovateľky. Predsedníčka krajského súdu vo vyjadrení sp. zn. Spr. 3190/2007 z 27. marca 2007 uviedla:

«... v čase rozhodovania vo veci (dňa 14. 09. 2006), senátu nebola známa skutočnosť o pozastavení činnosti advokáta JUDr. P. P. Sám advokát, hoci bol na pojednávaní prítomný, túto skutočnosť senátu neoznámil. Na pojednávaní bol však prítomný navrhovateľ, ktorý sa riadne vyjadril k odvolaniu odporkyne.

Je pravdou, že do podateľne odvolacieho súdu boli dňa 13. 09. 2006 doručené písomnosti podané odporkyňou. Napriek krátkemu času medzi doručením písomností a pojednávaním, sa senát oboznámil s týmito písomnosťami. Spolu s týmito písomnosťami bola odvolaciemu súdu doručená aj žiadosť odporkyne o ospravedlnenie jej neúčasti na pojednávaní konanom dňa 4. mája 2006 o 10,15 hod., ako aj žiadosť o odročenie tohto pojednávania, z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu. Na deň 04. 05. 2006 o 10,15 hod. bol určený termín pojednávania v predmetnej veci, ktoré pojednávanie odvolací súd odročil. Odporkyňa nežiadala odročiť pojednávanie určené na deň 14. 09. 2006 o 8,45 hod., a ani neudávala v písomnostiach, že by bola práceneschopná.

Je tiež pravdivé tvrdenie, že vo veci sp. zn. 3 Co 202/2005 v deň pojednávania 14. 09. 2006, vstúpil po vyvolaní veci do pojednávacej miestnosti muž, ktorý nebol senátu známy. Pristúpil bez vyzvania k pojednávaciemu stolu a odovzdal senátu tie isté listiny, ktoré odporkyňa doručila odvolaciemu súdu dňa 13. 09. 2006. Tieto listiny neobsahovali ospravedlnenie odporkyne na pojednávanie konané dňa 14. 09. 2007 (správne má byť 2006, pozn.).

Nie je pravda, že by sa tento muž preukázal občianskym preukazom, prípadne identifikačnou kartou. Na dopyt senátu tento muž uviedol, že sa volá F. N. (meno zapísané do zápisnice tak, ako senát uvedeniu mena rozumel). Po oboznámení sa s listinami odovzdanými týmto mužom, zo strany senátu boli tomuto mužovi položené otázky, v akom vzťahu je k odporkyni - Ing. S. K., či je odporkyňa chorá a či jej práceneschopnosť trvá od 04. 05. 2006. Na uvedené otázky tento muž odpovedal, že je kolega odporkyne. Ďalej uviedol, že u odporkyne nejde o nepretržitú práceneschopnosť od mája 2006. Odporkyňa bola od tejto doby viackrát práceneschopná. Taktiež uviedol, že odporkyňa je v súčasnosti práceneschopná od pondelka, potvrdenie o práceneschopnosti doručí dnes večer, t. j. 14. 09. 2007 (správne má byť 2006, pozn.), alebo zajtra. Na to, dotýčny muž opustil pojednávaciu miestnosť. Následne bol obsah rozhovoru nadiktovaný do záznamu zápisnice o pojednávaní (zápisnica z pojednávania zo dňa 14. 09. 2006), ktorý záznam v opise - fotokópii prikladám.

Taktiež nie je pravdivé tvrdenie, že vyššie uvedený muž tlmočil údajnú žiadosť odporkyne, že trvá na svojej prítomnosti na pojednávaní. Odporkyňa doteraz nepredložila odvolaciemu súdu potvrdenie o tom, že by bola práceneschopná dňa 14. 09. 2007 (správne má byť 2006, pozn.).

Muž uvedený vyššie sa odvolaciemu súdu nepreukázal splnomocnením odporkyne, preto s ním senát v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 40/2006 Z. z. - Občiansky súdny poriadok; úplné znenie (ďalej len „OSP“), nekonal. Tento muž nevystupoval pred súdom ani ako svedok.

Vyjadrenie k sťažnosti podáva predsedníčka senátu na základe obsahu zápisnice zo dňa 14. 09. 2007 (správne má byť 2006, pozn.) a písomností, ktoré sa nachádzajú v zbernom spise odvolacieho súdu sp. zn. 3 Co 202/2005. V súčasnosti, podľa jej vedomostí, ktoré získala z dôvodu predloženia spisu súdom prvého stupňa na vydanie opravného

uznesenia, vo veci odporkyňa podala dovolanie a spis sa pravdepodobne nachádza na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“).

Nie je preto možné, uviesť ďalšie podrobnosti, týkajúce sa účasti (neúčasti) odporkyne na pojednávaniach, ktoré boli určené vo veci na odvolacom súde. Pokiaľ si predsedníčka senátu pamätá, vo veci bolo určených viacero pojednávanií v priebehu prvého polroka roku 2006 (asi štyri), na ktoré pojednávania sa odporkyňa nedostavila. Dôvody odročených pojednávanií sú založené v spisovom materiáli.

Odvolací senát vo veci postupoval v súlade s ustanoveniami OSP tak, aby nedošlo k porušeniu práv ani jedného účastníka konania. Odvolací súd vo veci konal, lebo odporkyňa sa na pojednávanie dňa 14. 09. 2006 riadne neospravedlnila a na pojednávanie sa napriek riadnemu predvolaniu nedostavila.

Dôvody, prečo odvolací súd vo veci konal a rozhodoval, sú aj obsahom odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu.»

Vyjadrenie predsedníčky krajského súdu zaslal ústavný súd právnenému zástupcovi sťažovateľky na zaujatie stanoviska v lehote 7 dní od doručenia. Právny zástupca sťažovateľky v určenej lehote a ani do dňa predbežného prerokovania sťažnosti stanovisko k vyjadreniu predsedníčky krajského súdu nezaujal.

Ústavný súd z fotokópie rozsudku krajského súdu č. k. 3 Co 202/05-578 zo 14. septembra 2006, ktorý bol k sťažnosti sťažovateľky pripojený ako príloha, v spojení s opravným uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Co 202/2005 z 19. februára 2007 (príloha k vyjadreniu predsedníčky krajského súdu) zistil, že uvedeným rozsudkom bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 25 C 113/99-469 zo 7. februára 2005 ako prvostupňového súdu, ktorým okresný súd rozviedol manželstvo navrhovateľa a sťažovateľky a maloleté dieťa na čas po rozvode zveril do výchovy a opateru navrhovateľa.

Krajský súd v odôvodnení označeného rozsudku uviedol:

«Z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa tento mal preukázané, že manželstvo účastníkov je dlhodobo hlboko rozvrátené. Účastníci spoločne nežijú intímne, ekonomicky, manželstvo dlhodobo neplní svoj spoločenský účel, v súčasnej dobe má len

formálny charakter. Maloleté dieťa účastníkov je etablované v rodinnom prostredí navrhovateľa - otca. Odporkyňa v konaní, ani po zrušení predchádzajúceho rozsudku neprodukovala žiadne konkrétne dôkazy ohľadom tej skutočnosti, že vzťahy medzi ňou a navrhovateľom nie sú až tak narušené, že by nebolo možné pokúsiť sa o obnovu ich spolužitia. Presvedčila súd prvého stupňa len o tom, že vo vzťahu k maloletému dieťaťu nedisponuje patričným osobnostným vybavením, ktoré by ju oprávňovalo maloletého vychovávať. Na čas po rozvode súd prvého stupňa maloleté dieťa účastníkov zveril do výchovy a opatery navrhovateľa. Ustálil, že výchovné prostredie u navrhovateľa je nesporne vhodnejšie ako u odporkyne. Odporkyňa maloletého M. vystavila stresujúcim a ohrozujúcim situáciám, keď ho po značnú dobu ponechala samotného u cudzích ľudí v Turecku. Na základe znaleckých posudkov dospel k záveru, že jednoznačne je v záujme maloletého jeho zverenie do výchovy a opatery navrhovateľa, otca, a to nielen s ohľadom na vyšetrovaniami zistené osobnostné vybavenie odporkyne, matky, determinujúce jej vzťah k maloletému, ale aj na jej nestabilný spôsob života...

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie odporkyňa. V podaní, ktoré podala sama odporkyňa dňa 12. 4. 2005 namietala, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť riadne sa obhájiť v priebehu súdneho konania tým, že súdom prvého stupňa nebolo vyhovené požiadavke jej právneho zástupcu, ktorým žiadal pojednávanie odročiť z dôvodu, že nemal možnosť naštudovať súdny spis s ohľadom na dátum prevzatia jej zastúpenia, nie je natolko zdatná, aby si poradila so zložitou problematikou, akou sa predmetná právna vec stala a preto sa nemôže účinne obhájiť bez pomoci zdatného a po odbornej stránke fundovaného právneho zastúpenia. Na pojednávaní neboli ani raz spomenuté znalecké posudky, čím súd prvého stupňa nenaznačil možnosť odporkyni sa k nim vyjadriť. Znalecké posudky neobsahujú zákonom predpísané náležitosti a preto nie je možné ich brať do úvahy. Nesúhlasí s ich obsahom, sú zavádzajúce a neobjektívne...

Z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa mal odvolací súd preukázané, že vzťahy medzi účastníkmi sú vážne a hlboko rozvrátené. Napriek postoju odporkyne a k jej neochote vypovedať pred súdom prvého stupňa, táto nepreukázala žiadnymi dôkazmi, že by vzťahy medzi účastníkmi neboli rozvrátené a bolo by možné vzťahy medzi účastníkmi obnoviť. Aj zo znaleckého dokazovania vykonaného znalkyňami PhDr. J. M. a MUDr. Z. K., zo samotného vyšetrovania účastníkov konania a detí účastníkov konania mal súd preukázanú

kvalitu vzťahov účastníkov a tým aj možnosť zhodnotiť, či by manželstvo účastníkov bolo možné obnoviť. Tieto skutočnosti odporkyňa neosvedčila ani pred odvolacím súdom. Z dôvodov, že vzťahy medzi účastníkmi sú dlhodobo vážne a hlboko rozvrátené, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti rozvodu manželstva podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa stotožňuje i so závermi súdu prvého stupňa uvedenými v dôvodoch napadnutého rozsudku...

Pokiaľ ide o zverenie maloletého M., syna účastníkov konania, aj v tejto časti odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 2109 O. s. p. (správne má byť § 219 O. s. p., pozn.) ako vecne správny. Závery znaleckých posudkov znalkýň PhDr. J. M. a MUDr. Z. K. jasne zaujímajú stanovisko pokiaľ ide o vzťahy medzi rodičmi a dieťaťom, ako aj jasne zaujímajú stanovisko, ktorý z rodičov je schopný zabezpečiť najpriaznivejšie podmienky pre zdarný vývoj dieťaťa. Kvalitnejšie osobnostné predpoklady pre výchovu má jednoznačne navrhovateľ - otec maloletého dieťaťa. Je emočne aj osobnostne stabilizovaný, je pozitívnym vzorom pre deti do ich budúcnosti...

Pokiaľ ide o odvolanie odporkyne, v ktorom namietala, že jej súd prvého stupňa odňal možnosť konať pred súdom tým, že neodročil pojednávanie, hoci len dva dni pred tým si zvolila nového právneho zástupcu, ako aj nemala možnosť sa vyjadriť k znaleckým posudkom, odvolací súd tieto tvrdenia považuje za nedôvodné. V postupe súdu prvého stupňa nedošlo k odňatiu práv odporkyne. Je nesporné, že odporkyňa sa na určené pojednávania nedostavovala, riadne sa k návrhu nevyjadrila. Na pojednávaní dňa 7. 2. 2005 sa odmietla k veci vyjadriť s tým, že nemá čo k veci povedať... Odporkyňa v konaní mala viacerých právnych zástupcov z radov advokátov (štyroch). Advokátke JUDr. H. D. vypovedala plnú moc dňa 12. 11. 2004, pred pojednávaním, ktoré bolo určené na 15. 11. 2004. O termíne určenom na 7. 2. 2005 bola v zmysle § 46 a § 47 O. s. p. upovedomená dňa 20. 12. 2005... Právneho zástupcu v konaní si zvolila až dňa 4. 2. 2005. Vyjadriť sa k samotnému priebehu manželstva môže iba samotná odporkyňa a toto odmietla, o priebehu manželstva nemôže vypovedať právny zástupca. Na popisanie priebehu manželstva odporkyňou, ktorá život v manželstve účastníkov prežila, nie je potrebná príprava pre právneho zástupcu odporkyne. Preto súd prvého stupňa neodňal možnosť odporkyne konať pred súdom tým, že pojednával. Možnosť konať pred súdom neodňal súd prvého stupňa odporkyni ani tým, že na pojednávaní dňa 7. 2. 2005 súd „ani raz nespomenul znalecké

posudky..., čím nenaznačil možnosť, že by tieto znalecké posudky neobsahujúce zákonom predpísané náležitosti mohol považovať za relevantné - čím by odporkyňa dostala možnosť vyjadriť sa k takémuto postupu“. Znalecké posudky boli odporkyni doručené prostredníctvom jej predchádzajúcej právnej zástupkyne dňa 6. 9. 2004. Odporkyňa, napriek časovému priestoru do pojednávania konaného dňa 7. 2. 2005, nezaujala stanovisko k predmetným znaleckým posudkom, ani nevzniesla prípadné výhrady k zákonom predpísaným náležitostiam týchto posudkov ani písomnou formou a ani ústanou formou na pojednávaní.»

Z obsahu sťažnosti sťažovateľky vyplýva, že označený rozsudok krajského súdu považuje za arbitrárny a porušujúci jej základné právo podľa ústavy uvedené v petite sťažnosti.

Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Ústavný súd sa pri výkone svojej funkcie podľa ústavy zameriava na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie vnútroštátnych právnych predpisov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a slobodách.

V zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v... čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Ústavný súd preto zvlášť skúmal, či v danom prípade neboli ustanovenia Zákona o rodine a Občianskeho

súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) aplikované spôsobom, ktorý by signalizoval porušenie označeného základného práva sťažovateľky.

Ústavný súd z predmetného rozsudku krajského súdu zistil, že jeho odôvodnenie je dostatočne vyčerpávajúce a krajský súd v ňom reagoval na všetky relevantné argumenty, ktoré sťažovateľka v odvolaní podanom proti rozsudku okresného súdu uviedla. Navyše je podľa názoru ústavného súdu nesporné, že aplikácia § 164 OSP (vydanie opravného uznesenia v súvislosti s opravou chýb v písaní, počítaní a iných zrejmých nesprávností) neznamená porušenie práva na nezávislé a nestranné súdne konanie a nemá vplyv na posúdenie vecnej správnosti rozhodnutia a právneho posúdenia danej veci.

Sťažovateľka nesúhlasila s rozvodom manželstva a so zverením maloletého potomka do starostlivosti navrhovateľa na základe rozhodnutia okresného súdu, preto si uplatnila ochranu svojich práv pred všeobecnými súdmi (podaním odvolania), na ktorú mala nepochybne nárok. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal postup okresného súdu v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností voči maloletému, dospel však k záveru, že okresný súd správne posúdil skutkový a právny stav uvedenej veci, preto svojím rozsudkom č. k. 3 Co 202/05-578 zo 14. septembra 2006 potvrdil rozhodnutie okresného súdu. Krajský súd v odôvodnení uvedeného rozsudku analyzoval zo skutkového a právneho hľadiska prvostupňové konanie a napadnutý rozsudok okresného súdu a takisto sa vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľky uvedenej v odvolaní, pričom zároveň uviedol dôvody, pre ktoré nie je možné akceptovať právne názory sťažovateľky. Ústavný súd preto pri preskúmaní rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co 202/05-578 zo 14. septembra 2006 nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné tento rozsudok označiť za arbitrárny (m. m. II. ÚS 71/07).

Skutočnosť, že sťažovateľka neakceptuje rozhodnutie všeobecného súdu o rozvode jej manželstva s navrhovateľom a o zverení ich spoločného potomka do starostlivosti navrhovateľa po zistení relevantných skutkových a právnych okolností nevyhnutných na rozhodovanie súdu (čo z odvolania a napokon aj jej sťažnosti jednoznačne vyplýva), neznamená súčasne aj porušenie jej základného práva podľa ústavy.

Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľky a postupom krajského súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľkou uvádzaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03, IV. ÚS 265/07), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak nestalo.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľky (napr. návrhom na priznanie primeraného finančného zadostučinenia, zrušenie uvedeného rozsudku krajského súdu).

Nad rámec uvedeného ústavný súd zistil, že o dovolaní sťažovateľky Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením sp. zn. 5 Cdo 109/07 z 11. decembra 2007 tak, že ho odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Košiciach 21. februára 2008